

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှလှနိုးဝေ

အသည်းတံခါးလေးပွင့်ထားပြီး

န : ချို သိန်းမင်းစာပေ

အခန်း(၁)

မေအိမိုးက သူ့ရဲ့ သေးသွယ်ကျစ်လျစ်လှပသော ကိုယ်လေးကို ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ။

အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော အမြွှာ မိုးလေးနှင့် တိုးလေး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ။

အသက်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော မိုးလေးနှင့် တိုးလေးက အလွန်ဆော့သည်။ ။ ကစားမက်ပြီး ကျောင်းစာလည်း မလုပ်ချင်ကြပါ။

အလွန်ချမ်းသာပြီး ဂုဏ်သရေရှိသော သူဌေးအိမ်မှာ မေအိမိုးက ကလေးတွေကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်း စာသင်ပေးဖို့ ရန် အထူး ငှားရမ်းထားသော ဆရာမပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်အလုပ်ကိစ္စတွေနှင့် သာ အချိန်ကုန်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက သားတွေကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထိန်းကျောင်းပေးရန် မေအိမိုးကို လခကောင်းကောင်း ပေးပြီး အိမ်ခေါ်ထားသည်။ ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးမှာ သားကြီး သိန်းတင်စိုးက အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ရှိပါပြီ။

ဘွဲ့ရပြီး လုပ်ငန်းခွင်ထဲကို ခြေလှမ်းစပြုနေပါပြီ။

တစ်နေ့ သူ့အလွန်ရင်းနှီးသော ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဖြင့်

စံသော ရဲနိုင်ထွန်းနှင့် ဇေယျာဦးက ညဘက် သူ့အိမ်လာလည်သည်။ ။

သီးသန့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ စားသောက် စကားပြောရင်း သိန်းတင်စိုးက ပြောသည်။ ။

"ငါ ခဏ အခန်းထဲသွားလိုက်ဦးမယ်"

"သွားလေ"

"မင်းတို့ ကို ငါ့အဖေ ဂျပန်ကဝယ်လာတဲ့ ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာ ပြမလို့ "

"အေးပါ"

သိန်းတင်စိုးက သူ့ရဲ့ သီးသန့်ဧည့်ခန်းက စထွက်ပြီး အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းကို တက်ရန် လှေကားဆီသို့ လှမ်းသည်။ ။

လှေကားခြောက်ထစ်တက်ပြီး လှေကားပေါ်က ဆင်းလာသော မေအိမိုးနှင့် ဆုံသည်။ ။

သိန်းတင်စိုး အရမ်းပျော်သွားသည်။ ။ မိဘတွေလည်း သူတို့အခန်းမှာ အိပ်ရန် ဝင်သွားကြပြီ။ ။

တိတ်ဆိတ်နေသော လှေကားမှာ မေအိမိုးနှင့် ဆုံလိုက်ရ၍ သိန်းတင်စိုး အလွန်ပျော်နေသည်။ ။

မေအိမိုး သူတို့ အိမ်ကို ရောက်လာသည် မှာ လေးလခန့်ရှိပြီး အနေအလွန်တည်ပြီး ချောမွေ့လှပသော မေအိမိုးသည် သူ့ထက် အသက်နှစ်နှစ်လောက်ကြီးပေမယ့် အလွန်တပ်မက် စွဲလမ်းစရာကောင်းသည်။ ။

မိန်းမချောချောမြင်လျှင် စိတ်ဝင်စားပြီး နည်းနည်းရှုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သော သိန်းတင်စိုးက မေအိမိုးကို အလွန် မျက်စိကျနေသည်။ ။

မေအိမိုးကို ထိကပါးရိကပါး လုပ်ခဲ့ပေမယ့် အရှောင်အတိမ်း အလွန်ပါးနပ်သော မေအိမိုးကို သူမကြံစည်နိုင်ခဲ့ပါ။

သည် နေ့ အခွင့်အရေးရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် မေအိမိုးကို လှေကားတွင် ဆုံခိုက် လှမ်းဖက်လိုက်သည် ။

"ချစ်တယ် မေအိမိုးရယ်"

"ဟင် ..."

ရုတ်တရက် ဖက်ခံလိုက်ရပြီး မေအိမိုး လန့်သွားသည် ။ ကြောင်နေရာမှ သတိဝင် လာပြီး သိန်းတင်စိုးကို တွန်းလိုက်သည် ။

"ဟာ ..."

သိန်းတင်စိုး ဟန်ချက်ပျက်ပြီး လှေကားပေါ်က တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားသည် ။

"အောင်မယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ"

အိမ်ကြီးရှင်မ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ရင်နှစ်သည်းစွာ ငုံထားမတတ်ချစ်သော သိန်းတင်စိုးကို သူ အမှတ်တမဲ့နှင့် တွန်းလိုက်ရင်းက အလွန်ပြင်းထန်သွားသည် ကိုသိပြီး ထိတ်လန့်သွားသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော ရဲနိုင်ထွန်းနှင့် ဇေယျာဦးက ထိုအသံကြားသည် ။

"ဟင် ... လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့ အသံပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ သိန်းတင်စိုး ပြုတ်ကျတာထင်တယ်"

နှစ်ယောက်သား အပြေးအလွှား လှေကားဆီသို့ ရောက်လာသည် ။ လှေကားရင်းမှာ လဲကျနေသော သိန်းတင်စိုးကိုမြင်ပြီး လှေကားပေါ်က

မေအိမိုးကို တွေ့လိုက်သည်။ ။

မေအိမိုးက အပြေးအလွှား ဆင်း လာပြီး သိန်းတင်စိုးရဲ့ ခေါင်းကို မထူလိုက်သည်။ ။

"မေအိမိုး၊ တွန်းချလိုက်တာလား"

သိန်းတင်စိုးရဲ့ အကြောင်းကို သိနေကြ၍ ထိုသို့ ရဲနိုင်ထွန်းက မေးသည်။ ။

"ဟို ... ဟို အမှတ်တမဲ့ပါ"

"သဘောပေါက်ပြီ ဒီကောင် သိပ်ခက်တာပဲ"

ထိုစဉ်မှာ ပဲ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက လှေကားထိပ် ရောက်လာသည်။ ။

"ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သားကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ"

"လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျတာပါ အန်တီခင်"

"အောင်မယ်လေး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ မသိဘူး"

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက သူ့ရဲ့ ဝဖိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ငှက်မွေးလေးလိုသယ်ပြီး လွင့်ခနဲ လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ ။

"ညည်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ"

သိန်းတင်စိုးရဲ့ ခေါင်းကို ပွေ့ထားသော မေအိမိုးရဲ့ လက်ထဲကနေ ဆတ်ခနဲ ပြောင်းယူပြီး ရန်လိုစွာ မေးသည်။ ။

"မေမေ သား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

ရုတ်တရက် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မေအိမိုး ပိုက်ထွေးထားသည် ကို ဇီမိခံပြီး အရသာခံနေရာမှ ပျာပျာသလဲ သိန်းတင်စိုးက ပြောသည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ သားလေး ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလား"

"မဖြစ်ပါဘူး မေမေရယ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ်က ကျရတာလဲ"

"ခြေချော်ကျသွားတာ"

"မေအိမိုးက ဘာလို့ ဒီရောက်နေတာလဲ"

"ကလေးတွေအိပ်ပြီမို့ ကျွန်မ အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကျွန်မရဲ့ အဝတ်တွေ မီးပူထိုးမလို့ ပါ"

"အဲဒါ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာကြောင့် ငါ့သားကို ပွေ့ထားရတာလဲ"

"လှေကားပေါ်က သူလိမ့်ကျနေတာတွေ့လို့ ပါ"

"ငါ့သားကို ညည်း ဘာမှ ဒီလိုကိုင်တွယ်ပြုစုစရာ မလိုဘူး"

"သူ မူးနေလို့ ထူပေးတာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီခင်၊ ကျွန်တော်တို့ က အရင် သိန်းတင်စိုးအနား ရောက်တာပါ။ ပြီးမှ မေအိမိုးက ရောက် လာပြီး ဆွဲထူလိုက်တာပါ"

"မင်းတို့ ရှိရက်သားနဲ့ သူက ဘာလို့ ထူတာလဲ"

ရဲနိုင်ထွန်းနှင့် ဇေယျာဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်သည် ။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ပြဿနာလုပ်နေပြီဟု အချင်းချင်း ပြောနေသည် ။

"ကျွန်မက သက်သက် ကူညီလိုက်တာပါ။ အန်တီရောက်နေပြီဆိုတော့ ထားခဲ့တော့မယ်"

မေအိမိုးက သူတို့ အပါးမှ ထွက် လာပြီး အောက်ထပ် မီးပူတိုက်သ

ည့် အခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒီမိန်းကလေးက သူ့နေရာနဲ့ သူ မနေဘူး၊ သားကို သိပ်အရောဝင်ချင်တာ"

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက သားအပြစ်ကို မမြင်ဘဲ မေအိမိုးကို အပြစ်ဖို့ နေသည်။ ။

"သားကလည်း ပြောထားရက်သားနဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးကို အဖက်မလုပ်နဲ့ လေ"

"သားက အဖက်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ သူက ရောက်လာပြီး ထူလိုက်တာပါ"

"ခက်တယ် သူတို့ က ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုတွေထဲကလို သူဌေးသားကို အမိဖမ်းချင်ကြတာ"

မတရားပြောနေသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကို ရဲနိုင်ထွန်းရော ဇေယျာဦးကပါ အမြင်ကတ်လာသည်။ ။

ယောက်ျားမပီသသော သိန်းတင်စိုးကိုလည်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ။

"ကဲပါ မေမေရယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ သားသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ "

"အေးပါ ပြောပါ၊ မေမေ ပြောထားတာကို မမေ့နဲ့ ၊ မေအိမိုးက သားအရောဝင်ရမယ့် မိန်းမမျိုးထဲမှာ မပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

မာနတံခွန်ကို တလူလူလွင့်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ပြောဆိုပြီး အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားသည်။ ။

တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်သော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ စကားများကို ရဲနိုင် ထွန်းနှင့် ဇေယျာဦးက ဘဝင်မကျပါ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး မကြားနိုင်လောက်တော့မှ ရဲနိုင်ဦးက မေးသည်။ ။

"သိန်းတင်စိုး မင်း ဘာကြောင့် လှေကားပေါ်က ကျတာလဲ"

"ခြေချော်သွားလို့ "

"မဟုတ်ပါဘူး၊ လှေကားမှာ မေအိမိုးနဲ့ ဆုံပြီး မင်း ဘာလက်ဆော့ လိုက်လဲ"

သိန်းတင်စိုးက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။ ။

"မင်းက တော်တော်ခန့်မှန်းတတ်တာပဲ"

"ငါတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မင်းအကြောင်းသိနေတာပဲ"

"မေအိမိုးက သိပ်ဣန္ဒြေကြီးတယ်ကွ၊ အနားကပ်လို့ တောင်မရဘူး၊ မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ မှ မတူတာ"

"ဟုတ်တယ် သိန်းတင်စိုး၊ မေအိမိုးက သနားပါတယ်၊ သူ့ဘာသာ နေပါစေ သွားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ "

ဇေယျာဦးရဲ့ စကားကို ရဲနိုင်ဦးက ထောက်ခံသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းအမေကလည်း တစ်ဖက်သားကို သိပ်ဖိနှိမ့်ပြော တယ်၊ မင်းကလည်း ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိရက်သားနဲ့ တစ်ဖက်သားကို ပုံ ချတယ်"

"ငါတို့ အဲလို အကျင့်စရိုက်မျိုးကို မကြိုက်ဘူး"

"ဘာလဲ မေအိမိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ ကပါ ငါ့အပေါ် အမြင်မကြည်ကြဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ငါတို့ နဲ့ အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက် ဂရုမစိုက်နေပါနဲ့ ကွာ"

"အရာရာကို ငွေတွေဂုဏ်တွေနဲ့ ပဲ ချိန်တတ်တဲ့ မင်းတို့ မိသားစုက စိတ်ပျက်စရာပဲ"

"မင်းတို့ ကလည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးကို ပြောလိုက်တာကွာ"

"မင်းက ငါတို့ သူငယ်ချင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကျင့်ဆိုးတွေကို ပြင်သင့်နေပြီ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့အဖြစ်က မင်းမရှက်ပေမယ့် ငါတို့ ရှက်တယ်"

"ဟာကွာ မင်းတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"မင်းကို သိပ်စိတ်ပျက်တယ်၊ ပြန်မယ်ကွာ"

"ငါလည်း ပြန်မယ်"

ဇေယျာဦးကပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ။ သိန်းတင်စိုးက သူ့အပြစ်သူမမြင်ဘဲ ပြောဆိုသွားသော သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ဆိုးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

အခန်း(၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက မေအိမိုးကို ကလေးတွေကွယ်ရာ ခေါ်တွေ့သည်။ ။

"မေအိမိုး မင်းကို ဒီနေ့ပဲ အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီမှာ မင်းအတွက် သုံးလခစာ"

"ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ နင် ငါ့သားနား ရစ်သီရစ်သီလုပ်တာ သည်းမခံနိုင်ဘူး"

"ရှင် ကျွန်မကလုပ်တာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သားက မဟုတ်ဘဲပြောပျံ့မလား"

မေအိမိုး အလွန်ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရဲ့ သိက္ခာမာနကို ထိပါးသည့် အတွက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ။

"အန်တီ စကားကိုကြည့်ပြောပါ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်ဆိုပြီး နိုင်ငံထက်စီးနင်း မပြောပါနဲ့ "

"အောင်မယ် ညည်းကများ ပြန်ပြောလို့ ၊ လူပါးဝလိုက်တာ"

"ကျွန်မက အန်တီတို့ အိမ်မှာ အခစား အလုပ်သမားဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မ မှာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတော့ အပြည့်ရှိတယ်၊ အန်တီသားလို

အချောင်ခြေတော်တင်ချင်တဲ့ လူမျိုးထက် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ပြည့်စုံပါတယ်"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ ဒေါသတွေ ဦးခေါင်းတက်ဆောင့်ပါတော့သည်။ ။

"တောက် လူပါးဝလိုက်တာ ကဲဟယ်"

မြောက်တက်လာသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ လက်ကို မေအိမိုးက သူ့ပါးပေါ်မထိခင် လှမ်းတားလိုက်သည်။ ။

"အန်တီ နှုတ်နဲ့ စော်ကားတာ တင်လွန်နေပြီ လက်မပါပါနဲ့ "

"အစေအပါးကများ လူပါးဝလို့ ထွက်သွား"

"ကျွန်မကလည်း ဒီလို လူမျိုးတွေရဲ့ အိမ်မှာ တစ်မိနစ်တောင် မနေချင်ပါဘူး သွားမှာ ပါ"

မေအိမိုးက လှည့်ပြေးထွက်လာကာ သူ့အခန်းထဲဝင်ကာ သူ့ပစ္စည်းတွေကို စုပုံပြီး ခရီးဆောင်သေတ္တာနှင့် အိတ်တစ်လုံးထဲ ထည့်သည်။ ။

စော်ကားလွန်းသော ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးရဲ့ စကားတွေက သူ့ရင်ကို တဆစ်ဆစ် နာကျင်စေသည်။ ။

မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ လာပြီး ထိုမျက်ရည်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဒီအကျင့်မကောင်းတဲ့ သားအမိနဲ့ ငါ့မျက်ရည်က မတန်ဘူး"

နောက်ထပ် မျက်ရည်တွေမကျလာအောင် ထိန်းလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး ကြုံငွေပေးလိုက်သည် ကို မယူတော့ဘဲ အိမ်ကနေ ထွက်လာသည်။ ။ ကျယ်ဝန်းသော ဒြဲကနေ ဒြဲပြင်ကို လေးပင်သော သေ

တ္တာနှင့် အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။ ။

ခြံအလွန်တွင် သေတ္တာနှင့် အိတ်ကိုချပြီး ဘယ်သွားရမလဲလို့ စဉ်းစားနေသည်။ ။

"ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်ကိုသွားရမလဲ"

"ဒေါ်လေးဆီလည်း ပြန်မသွားချင်ဘူး"

သူ့ကို အမြဲချောင်းမြောင်း ကြံစည်နေသော အဒေါ်ရဲ့ ခင်ပွန်းရန်က ရှိသေးသဖြင့် အဒေါ်ထံသို့လည်း မသွားချင်ပါ။

အကြာကြီးရပ်ပြီး တွေဝေနေသည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပြေလည်သူတွေ မဟုတ်ကြ၍ မသွားချင်ပါ။

ထိုစဉ်မှာ ဇေယျာဦးက ဖြတ်အသွား မေအိမိုးကို တွေ့ပြီး ကားရပ်ကာ နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည်။ ။

"ဟင် ... မေအိမိုး ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ"

"ဟာ ... တကယ်ဆိုတာပဲ"

"ကျွန်မကို ရက်ရက်စက်စက် စော်ကားလိုက်တယ်"

"ယုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဘယ်သွားရမှန်း မသိပါဘူး"

"ဒါဆိုလာ ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်၊ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်တာ ကောင်းတယ်"

ဇေယျာဦးက ကားပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး မေအိမိုးရဲ့ သေတ္တာတွေကို

ကားနောက်ခန်းမှာ ထည့်လိုက်သည်။ ။

"ကားပေါ်တက်ပါ မေအိမိုး"

မေအိမိုးက ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ။ ဇေယျာဦးက အမြန်ဆုံး
မောင်းထွက်လာသည်။ ။

"ကျွန်တော် ဘာမှ မစားရသေးလို့ တစ်ခုခု ဝင်စားရင်း အေးအေး
ဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒင်းဆမ်းဝင်စားရအောင်"

ရန်ကင်းမှာ ဒင်းဆမ်းဝင်စားရင်း မေအိမိုးအား ဇေယျာဦးက မေးသ
ည်။ ။

"သိန်းတင်စိုး သူ မေအိမိုးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်တာ သိလား"

"သိမှာ ပါ"

"သူက ဘာမှ မကူညီဘူးလား၊ သူ့ကြောင့် ဖြစ်တာပဲ"

"တော်ပါပြီ၊ ဒီလို အပြစ်ကို ဝန်မခံဘဲ ခေါင်းရှောင်တတ်တဲ့ လူမျိုးကို
မုန်းတယ်၊ ဘာအကူအညီမှ လည်း သူ့ဆီက မလိုချင်ပါဘူး"

"အေးဗျာ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ သူ့ကို ပေါင်းပေမယ့် သူ့အကျင့်ကို
ကျွန်တော်ရော ရဲနိုင်ထွန်းရော သဘောမကျဘူး"

"ကျွန်မကို အမြဲထိကပါးရိကပါးလုပ်တာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ခဲ့
ပါတယ်"

"ဟုတ်မှာ ပါ"

"ကျွန်မလို အဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်လို့ မရတာ သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။ အဲဒီနေ့ကလည်း လှေကားမှာ ဆုံလိုက်တော့ မလွဲသာဘဲ သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရတာပါ"

"သူမဟုတ်တာလုပ်လို့ မေအိမိုးက တွန်းချလိုက်တာလား"

လှပချောမွေ့သော မျက်နှာဖြူဖြူနုနုလေး နီရဲသွားသည်။ ။

"အို ... ကျွန်မ တွန်းမချပါဘူး၊ ရုန်းလိုက်ရင်း ဖြစ်သွားတာ"

"တွန်းချလိုက်တာဆိုလည်း မေအိမိုးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ သူစော်ကားလို့ပဲ"

"ကျွန်မဘက်က အဲလို စာနာနားလည်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"အန်တီခင်ခင်ကြီးက သိပ်ပြီး တစ်ဖက်သတ်နိုင်ပြီး မောက်မာတာကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားပါ"

"ကိုသိန်းတင်စိုးက ကိုဇေယျာဦးတို့လို စိတ်ဓာတ်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ကျွန်မကိုခင်နေတဲ့ ကလေးတွေကို ထားခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"အေးဗျာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အခု မေအိမိုး ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်သွားမလဲ"

"ဘယ်သွားရမှန်းတောင် မသိပါဘူးရှင်၊ အဒေါ်ဆီလည်း ပြန်မသွားချင်ဘူး"

"ဘာပြုလို့လဲ"

"အဒေါ်ယောက်ျားကြောင့် ကျွန်မဘဝက မလုံခြုံလို့ပါ"

"အင်း ... ဒါဆို မေအိမိုး ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးထဲက ဘော်ဒါဆောင် ဖွင့်ထားတဲ့ အန်တီရှိတယ်၊ အဲဒီ သွားကြည့်မလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို သွားကြစို့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဇေယျာဦးက စံရိပ်ငြိမ်တွင် ရှိသော သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘော်ဒါဆောင်ကို မေအိမိုးအား ခေါ်သွားသည်။ ။

"အန်တီဆွေ"

"ဟဲ့ ... ဇေယျာ၊ ဘယ်ကနေ မျက်စိလည်ပြီး ရောက်လာတာလဲ"

သူ့ကို မမြင်တာကြာပြီဖြစ်သော ဒေါ်ဆွေဆွေ အပြစ်တင်သည်။ ။

"အန်တီဆွေရယ် အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာ ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း မအားတာနဲ့ "

"အခု အားတယ်ပေါ့"

"ဒီက သူငယ်ချင်းကို အဆောင်မှာ ထားချင်လို့ ပါ"

"အဆောင်က လူပြည့်နေပြီ"

"ဒါဆိုလည်း အန်တီဆွေရယ်၊ သူ့မှာ အခက်အခဲရှိလို့ အန်တီဆွေဆီမှာ ပဲ ခဏခေါ်ထားလို့ ရမလား"

"နယ်ကလာတာလား"

"ဟုတ်တယ် အန်တီဆွေ"

မေအိမိုးမဖြေခင် ဇေယျာဦးက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကလဲ"

မေအိမိုးက သူနေခဲ့သောနေရာကို ဖြေသည်။ ။

"မြောင်းမြကပါ"

"ဪ ... ရန်ကုန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ လာတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အန်တီဆွေရယ်၊ သူ့ကို အလုပ်အကိုင်ပါ ရှာပေးလိုက်ပါနော်"

"အင်း ငါတူက အန်တီဆွေကို တာဝန်တွေပေးပြီးရင်း ပေးနေတာကိုး"

"မေအိမိုးက သိပ်ကို အကူအညီလိုနေလို့ ပါ"

"ကောင်းပြီလေ၊ ကြိုးစားကူညီပေးပါမယ်"

"အဆောင်ခက ဘယ်လောက်ပါလဲ အန်တီဆွေ"

မေအိမိုးက မေးသည်။ ။ ဇေယျာဦးက ဝင်ပြောသည်။ ။

"လျော့ယူနော် အန်တီဆွေ"

"အေးပါကွယ်"

"ဒါဆို ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့ သွားမယ်နော်၊ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဇေယျာဦးရယ်"

ဇေယျာဦးက နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည် ။ မေအိမိုးအား ဒေါ်ဆွေ
ဆွေက သူ့အခန်းမှာ ပဲ နေရာချပေးလိုက်ရသည် ။

"အန်တီဆွေ့ကို အားနာလိုက်တော်"

"တူလေးသူငယ်ချင်းပဲ ဒီလောက်တော့ ကူညီရမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီဆွေ"

အပျိုကြီး ဒေါ်ဆွေဆွေက အဆောင်နှင့် သီးခြားရှိသော သူ့အိမ်မှာ
မေအိမိုးအား အခန်းတစ်ခန်း ပေးလိုက်သည် ။

အခန်းကကျဉ်းပေမယ့် မေအိမိုးအတွက် နားခိုရာ အသားနားဆုံး အ
ခန်းပါပဲ။

အခန်း(၃)

ဇေယျာဦးက ရဲနိုင်ထွန်းနှင့် ထိုနေ့က တွေ့ကြသည်။ ။

"ရဲနိုင်ရာ အန်တီခင်ခင်ကြီးက တကယ်စာနာစိတ်မရှိဘူး"

"ဘာပြုလို့လဲ"

"မေအိမိုးကို အိမ်ကနေ နှင်ချလိုက်တယ်"

"ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို သိန်းတင်က ဘာမှ မပြောဘူးလား"

"ပြောပါလိမ့်မယ်၊ ဒီကောင်လား၊ သူ့ကြောင့် ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကို
ငစားနေတဲ့ မိန်းမကောင်းလေး ဒုက္ခရောက်တာကို ခေါင်းရှောင်နေတ
ယ်လေ"

"တော်တော် လူမဆန်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ အခု မေအိမိုး ဘယ်မှာလဲ"

"ငါ ကူညီလိုက်ရတာပေါ့"

"ဘယ်လို ကူညီလိုက်လဲ"

"ငါ့အဒေါ်ရဲ့ အဆောင်မှာ သွားထားလိုက်ရတယ်၊ အခန်းလွတ်မရှိ
လို့ အဒေါ်နဲ့ပဲ နေခိုင်းရတာပေါ့"

"တော်ပါသေးရဲ့ "

"သူ့ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခုတော့ မင်းနဲ့ ငါ အမြန်

ဆုံးရှာပေးရမယ်"

"ဟုတ်တယ်"

"ဪ ... ရှေ့အပတ်ထဲ မင်းတို့ မိသားစု ပြင်ဦးလွင်သွားမှာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းရော လိုက်မှာ မဟုတ်လား"

"မင်းတို့ ဟိုတယ်ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကို ဘယ်တုန်းက မလိုက်ဘဲနေလို့လဲ"

"အေး ... လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးကတော့ ဧည့်သည် တောင် ဖိတ်ပြီး နေပြီ"

"ဟုတ်လား"

"ဧည့်သည် များ လား"

"ဆယ့်လေးငါးဦးလောက် ရှိမှာ ပေါ့"

"အေးလေ မင်းရဲ့ လေးလေးက လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီးဆိုတော့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ များ တာပေါ့"

"အင်း ... မေအိမိုးကို ငါ အရမ်းကူညီချင်တယ်ကွာ"

"ဘယ်လို ကူညီမလဲ"

"ငါတို့ ပြင်ဦးလွင်သွားရင် ဒေါ်လေးက အဖော်မရှိဘူး၊ ကူဖော်လောင်ဖက်တော့ လိုမှာပဲ"

"အေး ... ဒါဆိုလည်း မင်းဒေါ်လေးကို စည်းရုံးကြည့်လေ"

"ကောင်းပြီ၊ ဒေါ်လေးကို စည်းရုံးကြည့်မယ်၊ ဒေါ်လေး သဘောတူမ

ယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေပြီပဲ"

"ကောင်းတာပေါ့"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မေအိမိုးကို စာနာသနားပြီး မေအိမိုး အဆင်ပြေရေးအတွက် စဉ်းစားပေးကြသည်။

"ငါတို့ ရဲ့ အစီအစဉ် အဆင်မပြေခင် သိန်းတင်စိုးကို မပြောမှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်တယ် ရဲနိုင်၊ အခု မေအိမိုးနေတဲ့ နေရာသိရင် လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးဦးမှာ "

"ဟုတ်တယ်၊ မေအိမိုးကို သူက သဘောကျပြီး အပျော်ကြံချင်တာ ငါတို့ လုံးဝ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ အတည်ကြံတယ်ဆိုရင် ငါတို့ ကတောင် ကူညီလိုက်ဦးမှာ "

"ဒါဆို သွားမယ်၊ အကြောင်းထူးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်နော်"

"အေးပါ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပြောဆိုပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

ရဲနိုင်ထွန်းက သူပြောချင်သော စကားကို အစပျိုးလိုက်သည်။

"ဒေါ်လေး ရှေ့အပတ်ထဲ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားမှာ နော်"

"သွားမှာ လေ၊ စီစဉ်နေလို့ ဒေါ်လေးမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ အားရတယ်
ကို မရှိဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ရဲရဲ မင်းဒေါ်လေးက ဒီကနေ ဧည့်သည် တွေ ဖိတ်သွား
မှာ ဆိုတော့ မလစ်ဟင်းအောင် ဟိုကိုလည်း လှမ်းစီစဉ်နေရတာ"

"ဒေါ်လေး အကူအညီမလိုဘူးလား"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ရဲရဲရယ်၊ လိုတာပေါ့ ရဲရဲက ဒေါ်လေးကို
ကူမှာ လား"

"ကျွန်တော်က အားမှ မအားတာ၊ အားတဲ့ လူကို ကူခိုင်းမလို့ လေ"

"ဟဲ့ ... အားတဲ့ လူက ဘယ်သူရှိလို့ လဲ"

"ရှိပါတယ်"

"မောင်လေး မင်းပိုင်ရေ၊ မင်းတူက ဒီနေ့ စကားအထူးအဆန်းတွေ
ပြောနေပါလား"

"ဟုတ်တယ် ရဲရဲ၊ မင်း ဘာပြောချင်လဲ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလေကွာ"

"ဒေါ်လေးဆီမှာ အကူအညီတောင်းချင်တယ်"

"ဘာလဲ ပြောလေ၊ ဒေါ်လေးတူက ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊
စကားပျိုးလွန်းအားကြီးနေတာပဲ"

"အဟီး ... အကူအညီတောင်းချင်တာကိုး"

"ပြောလေကွာ၊ မင်းဟာက မပွင့်တပွင့်နဲ့ "

"နယ်ကနေ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက အလုပ်လာရှာပြီး
အလုပ်မရသေးလို့ ဒုက္ခရောက်နေတယ်"

"ဟုတ်လား၊ မင်းသူငယ်ချင်းက အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"အမျိုးသမီး ဘော်ဒါဆောင်မှာ ပါ"

"ဟာ ... မင်းသူငယ်ချင်းက ဘာလဲ၊ မိန်းမလျာလား"

"ဟာ ... ဘယ်ကလာ၊ မိန်းကလေးမို့ မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်မှ နေတာပေါ့"

"ဟာ ... ထူးထူးဆန်းဆန်း မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းထဲမှာ ဒီလို
တစ်နယ်တစ်ကျေး လာပြီး အလုပ်ရှာတဲ့ သူ ရှိလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မင်း သူငယ်ချင်းထဲမှာ ဟော့ရှေ့သူဌေးသမီးတွေပဲရှိတာ မဟုတ်
လား"

"ဟာ ... လေးလေးကလည်း ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေပဲ လူ
တန်းစားအမျိုးစုံရှိတာပေါ့"

ဒေါ်မာလာထွန်းနှင့် မင်းပိုင်ထွန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ တူညီသော အတွေးဖြ
စ်နေသည်။ ။

"ရဲရဲရဲ ရည်းစားလားမသိဘူး"

မာလာထွန်းက တွေးလိုက်ပြန်သည်။ ။

"တကယ်လို့ ရဲရဲရဲ ရည်းစားဆိုရင် စိတ်နေသဘောထား သိရအောင်
ခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်"

မာလာထွန်းက ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"အေးလေ ခေါ်လာကြည့်ပေါ့"

"တကယ်လား ဒေါ်လေး"

"တကယ်ပေါ့ကွယ်"

"ဒါဆို မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့မယ်နော်"

"အင်း ..."

ထမင်းစားသောက်ပြီး ရဲနိုင်ထွန်းက တီဗွီထိုင်ကြည့်နေသည်။ ။ မင်းပိုင်ထွန်းက စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ။

မာလာထွန်းက အိမ်ဖော်လေးနှင့် အတူ ထမင်းစား စားပွဲကို ရှင်းပြီး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်လာသည်။ ။ ရဲနိုင်ထွန်း ခေါ်လာမည့် မိန်းကလေး အကြောင်းကို မင်းပိုင်ထွန်းနှင့် ပြောချင်သဖြင့် စာကြည့်ခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ ။

"မောင်လေး သစ်သီးစားဦးလေ"

"ထမင်းစားပြီး ဗိုက်တင်းနေလို့ နောက်မှ စားမယ်"

သစ်သီးပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး မာလာထွန်းက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ ။

မာလာထွန်းက ဘယ်သောအခါမှ စာကြည့်ခန်းထဲ ထိုင်လေ့မရှိပါ။ ။ သည် လိုထိုင်လိုက်ခြင်းသည် တစ်ခုခု ပြောချင်သည် ဆိုတာကို မင်းပိုင်ထွန်းက သိနေသည်။ ။

"မမ ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

"ရဲရဲရဲ အကြောင်းလေ"

"ဘာလဲ သူခေါ်လာမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း မဟုတ်လား

"

"ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ မသိဘူး"

"မမလည်း အဲဒါကိုပဲ သံသယဖြစ်နေတာ၊ သူ့ချစ်သူများ လား မသိဘူး"

"ဖြစ်နိုင်တာပေါ့"

"မမက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာ၊ မောင်လေး သဘောတူရဲ့ လား"

"ခေါ်ပြီးနေပြီပဲ၊ မမစိတ်ကူး မဆိုးပါဘူး၊ မိန်းကလေးကို လေ့လာရတာပေါ့"

"အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုလို့ က မမ လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး နော်"

"မမရယ် ကျွန်တော်ကရော သဘောတူမတဲ့ လား"

"အေးလေ သူ့ကို လေ့လာရမှာ ပေါ့"

"သင့်တော်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင်ကော မမ"

"သဘောတူပေးရမှာ ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လေး လက်ထပ်ပြီးမှ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးနိုင်မှာ နော်"

"ကျွန်တော်ကလည်း မမလက်ထပ်ပြီးမှ လက်ထပ်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ရှေ့ကားကို ကျော်တက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ"

မောင်က စနောက်လိုက်သဖြင့် မာလာထွန်းက မျက်နှာလေး ရဲသွားသည်။ ။

"မမကို ခလုတ်တိုက်ရမှ မင်းက ကျေနပ်တယ်ပေါ့"

မင်းပိုင်ထွန်းက အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တာပြောတာလေ၊ အသက်လေးဆယ်နားနီးနေပြီ မမလည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပြီ"

"မမ အိမ်ထောင်ပြုတော့ မင်းတို့ ကို ဘယ်သူက ကြည့်မှာ လဲ"

"ကျွန်တော်တို့ က ကလေးမှ မဟုတ်တာပဲ မမရယ်"

"တော်ကွာ၊ အဲဒီ အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းတဲ့ ကိစ္စ မပြောနဲ့ "

မာလာထွန်းက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောပြီးထွက်သွားသည်။ ။

သူ့ရဲ့ အတွေးထဲကို မင်းသူဆိုသော သက်တူရွယ်တူ လူပျိုကြီးရဲ့ ပုံရိပ်က တိုးဝင်လာသည်။ ။

"အို ... ငါ ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ကိုမင်းသူကြောင့် ငါ ရင်ခုန်တာ ဘယ်သူမှ သိလို့ မဖြစ်ဘူး"

"တချီချီလုပ်နေတဲ့ ကိုမင်းသူလည်း သိလို့ မဖြစ်ဘူး"

မာလာထွန်းက ရင်ထဲက ဆန္ဒအတိုင်း မင်းသူကို တုံ့ပြန်ချင်သော်လည်း မိခင်မကွယ်လွန်မီက ပေးခဲ့သောကတိကို ထိန်းနေရသည်။ ။

"အမေမရှိတော့ရင် မောင်လေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ သူ့ကို အရင်သင့်တော်တဲ့ သူနဲ့ အိမ်ထောင်ချပေးပြီးမှ သမီးကြီး အိမ်ထောင်ပြုပါတဲ့ "

မိခင်ရဲ့ စကားကြောင့် မောင်ဖြစ်သူကို စပ်အပ်သော်လည်း တစ်ယောက်ကိုမျှ စိတ်တိုင်းမကျသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မတွေ့သေးသည့် အတွက် အိမ်ထောင်ချပေး၍ မရသေးပါ။
